

ОТ АВТОРКАТА НА „УДАВНИЦИТЕ“ И „ЗИМНИТЕ ХОРА“

ДЖЕНИФЪР МАКМЕЪН

ПОКАЖЕНИТЕ

ДЖЕНИФЪР МАКМЕЪН

ПОКАНЕНИТЕ

Превод от английски
Анелия Петрунова

beni
TORIAL
София, 2023

Всички права на български език са запазени.

Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея под каквато и да било форма е забранено без писменото съгласие на издателство Benitorial.

Благодарим Ви, че купувате легално издание на книгата и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

Това е художествено произведение. Имената, героите, организациите, местата, събитията и случките са плод на авторовото въображение и нямат връзка с реални такива. Всяка прилика с реални събития, организации или личности, живи или мъртви, е напълно случайна.

THE INVITED

Copyright © 2019 by Jennifer McMahon

ПОКАНЕНИТЕ

© Анелия Петрунова, превод от английски, 2023

© Стоян Атанасов, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2023

© Benitorial, издател, 2023

ISBN 978-619-7639-35-3

На Дрия, отново и винаги

Хати Брекънридж

19 МАЙ 1924 ГОДИНА

Всичко беше започнало, когато Хати беше малка.

Беше имала платнена кукла с порцеланова глава на име Госпожица Фентуиг. Госпожица Фентуиг ѝ разказваше разни неща – неща, които Хати нямаше как да знае, неща, които Хати всъщност не искаше да чува. Усещаше го дълбоко вътре в себе си, така, както беше усещала всичко през целия си живот.

Нейната гарба.

Нейното проклятие.

Един ден Госпожица Фентуиг ѝ каза, че бащата на Хати ще загине, ще бъде ударен от гръм и че Хати не можеше да направи нищо по въпроса. Хати се опита да предупреди татко си и майка си. Каза им точно какво беше казала Госпожица Фентуиг.

– Глупости, дете – отвърнаха те и я пратиха да си легне без вечеря, защото говореше такива ужасни неща.

Две седмици по-късно баща ѝ беше мъртъв. Ударен от гръм, докато прибираше коня си в обора.

След това всички започнаха да гледат странно Хати. Взеха ѝ Госпожица Фентуиг, но Хати прогължи да чува гласове. Дърветата ѝ говореха. Камъни, реки и малки лъскави зелени бръмбари ѝ говореха. Казваха ѝ какво предстоеше.

Притежаваш гарба – ѝ казваха гласовете.

Но Хати не беше на същото мнение. Не и отначало. Не и докато не се научи да я контролира.

Сега, днес, гласовете крещяха предупреждение.

Отначало беше шепотът на тръстиките и папури-
те, които растяха в западния край на блатото – звук,
който други щяха да чуят само като търкането на су-
хите стъбла едно в друго от вятъра, но за нея те обра-
зуваха хор от гласове, умоляващи и отчаяни: *Идват за
теб, бягай!*

Говореха не само растенията. Гарваните гракаха нас-
тоятелно, грезгаво предупреждение. Жабите по края
на блатото квакаха гърлено: *Бързай, бързай, бързай!*

В галечината кучета лаеха, виеха: глутница кучета,
които се приближаваха, идваха за нея.

А после се чува стъпки, един-единствен човек се при-
ближаваше тичешком по пътеката. Хати беше прег-
къщата им с брагва в ръце, цепеше гърва за огъня. Хати
обожаваше да цепи гърва: да усеща силата на ударите,
да чува пращенето, когато острието се удряше в гър-
вото и го разцепваше право в сърцето. Сега вдигна браг-
вата отбранително и зачака.

– Джейн? – извика, когато видя, че гъщера ѝ изско-
чи от гората, разрошена и с обезумели очи. Синята ѝ
рокля на цветя беше скъсана. Хати беше ушила рокля-
та сама, както шиеше всичките им грехи, на старата
шевна машина с педал на майка си, от плат, поръчан
от каталога на магазин „Сиърс Роубък“. Понякога Хати
му отпускате края и им купуваше рокли от каталога,
но никога не бяха толкова удобни или трайни, колкото
тези, които тя шиеше.

Хати свали брагвата.

– Къде беше, момиче? – попита тя гъщера си.

Беше учебен ден, но Хати беше забранила на гъще-
ра си да ходи на училище. И последното, което знаеше,
беше, че Джейн събираше подпалки в гората.

Джейн отвори уста, за да заговори, да каже, но сякаш
не успяваше да накара гумите да излязат.

Вместо това се разплака.

Хати остави брагвата си и обгърна с ръце трепере-
щото тяло на Джейн.

Тогава погуши пушека по роклята на Джейн, в разрошената ѝ коса.

Дори пушекът ѝ говореше, разказваше злокобна история.

– Джейн? Какво е станало?

Джейн бръкна в гръбна на роклята си, извади кутия кибрит.

– Направих нещо лошо – каза.

Хати я отблъсна, стиснала зграво ръцете ѝ, вгледа се в лицето ѝ. Цял живот Хати беше тълкувала съобщения и знаци, беше предсказвала бъдещето. Но собствената ѝ плът и кръв, гъщеря ѝ – нейният ум беше затворен за Хати. Открай време беше така.

– Кажу ми – каза Хати, въпреки че не искаше да знае.

– Мамо – рече Джейн през сълзи. – Съжалявам.

Хати затвори очи. Кучетата се приближаваха. Кучета и мъже, които викаха, бягаха през гората и оставяха разруха след себе си. На Хати винаги ѝ се беше струвало странно, че мъже, които цял живот се бяха гвиздили в тази гора, бяха ловували в нея, можеха да се гвиздат толкова тронаво, неграциозно, без дори следа от уважение към живите същества, които тълчеха.

– Какво ще правим? – Джейн изглеждаше бледа и малка, много по-малка от гванайсетте си години. Така действат страхът на хората: стопява ги, прави ги малки и слаби. Хати се беше научила през годините да слага собствените си страхове в кутия в гръното на ума си, да се изпъчва смело, да проявява издръжливост срещу всякакви врагове, които можеха да се появят.

– Ти ли? Ти ще отидеш да се скриеш в зимника на мястото на старата къща.

– Но там долу има паяци, мамо! И плъхове!

– Паяците и плъховете са най-малката ни грижа. Те няма да ти сторят зло.

За разлика от мъжете, които идват сега – помисли Хати. – Мъжете, които са наблизко. И се приближават още повече. Ако се заслушаше, чуваше гласовете им, виковете им.

– Мину за по-пряко през гората и отиги на старото място. Слез в зимника и залости вратата. Не отваряй на никого.

– Но, мамо...

– Тръгвай веднага. Тичай! Аз ще гойда да те взема. Ще ги заблудя, а после ще се върна. Ще се върна за теб, Джейн Брекърридж, кълна се. Не отваряй вратата на землянката на никого освен мен. И освен това, Джейн?

– Да, мамо?

– Не се страхувай.

Сякаш можеше да е толкова лесно. Сякаш човек можеше да пропъди страха просто ей така. Сякаш гумите можеха да имат такава сила.

Когато Джейн затича по пътеката, кучетата вече се загаваха от изток, по пътя, който водеше към центъра на града. Стари хрътки, обучени да гонят мечки и еноти и да ги карат да се катерят по гърветата, но сега следваха нейната миризма.

Не се страхувай – каза си Хати сега. Тя се съсредоточи върху това да изтика страха в гръното на ума си. Вдигна брагвата и се изпъчи.

– Вещица! – завикаха мъжете, които тичаха след кучетата. – Хванете вещицата!

– Убийца! – викаха някои.

– Невеста на дявола – казваха други.

Стиснала брагвата, Хати се втурна да пресече блатото, защото познаваше най-безопасната пътека. На някои места земята хлътваше, ставаше дълбоко; на други имаше блъбукащи извори с леденостудена вода от дълбините на земята. Лечебна вода. Вода, която знаеше разни неща; вода, която можеше да се промени, ако човек ѝ позволи.

Торфът беше мек като гъба под краката ѝ, но тя се гвижеше бързо, уверено, скачаше като едногодишен елен.

– Ето я! – извика някакъв мъж по-нататък пред нея. А това не беше добре. Не беше очаквала да гойдат от тази посока. Всъщност игваха от всички посоки. И бяха

много повече, отколкото беше очаквала. Тя се вцепени, паникьоса се, гледайки кръга, който се оформяше около нея, и започна да търси пролука, изход.

Беше заобиколена от мъже от гърскорезницата, мъже, които се скупчваха около кюмбето в смесения магазин, мъже, които работеха за железопътната компания, мъже, които имаха ферми. Имаше и жени. Това тя трябваше да го очаква, трябваше да го прегвуди, но някак не беше.

Когато гете изгуби живота си, майката е тази, която изпитва най-силна скръб, най-силна ярост. Жените, както Хати знаеше, може би бяха по-опасни от мъжете.

Това бяха хора, които беше познавала през целия си живот. Много от тях се бяха обръщали към нея в трудни моменти, бяха искали напътствия от нея, бяха я молили да надзърне в бъдещето, бяха ѝ плащали, за да им гледа или да им предаде съобщение от любим човек, който беше починал. Тя знаеше разни неща за хората в този град, познаваше най-съкровени им тайни и страхове, познаваше въпросите, които се бояха да задават на някого друго.

Погледът ѝ падна върху Кангъс Бишкоф, която навлизаше в блатото, насочила пушката на мъжа си към Хати.

– Стой на място, Хати! – нареди Кангъс. – Пусни брагвата! – Обезумелите очи на Кангъс бяха изскочили, а жилите на врата ѝ се издуваха.

Хати пусна брагвата, усети как тя се изплъзна от пръстите ѝ и тупна меко върху торфа под краката ѝ.

Кангъс и Хати бяха играли заедно като деца. Бяха съседки и приятелки. Бяха правили кукли от клонки, гървесна кора и полски цветя – тела от клечки и маргаритки в ярки цветове вместо глави. Бяха играли в същото това блато, бяха се катерили по гърветата в покрайнините му, бяха си устройвали празненства с жаби бикове и саламандри, бяха пели песни за собственото си блестящо бъдеще.

А Джейн беше играла известно време с гъщерята на Кангъс, Луси. След това приятелството им беше приключило, както и трябваше. Понякога така беше най-добре.

– В името на бога, по-добре ми кажи истината, Хати Брекърридж – извика ѝ Кангъс. – Къде е Джейн?

Хати проследи цевта на пушката го очите на Кангъс и я погледна право в лицето.

– Няма я – каза Хати. – Снощи я изпратих галеч. Вече е на много километри от грага.

Други се приближаваха към нея, образуваха тесен кръг около ръба на блатото и пристъпваха към нея, краката им потъваха и жвакаха, а официалните им обувки се съсипваха.

– Ако беше тук, щях да я убия – заяви Кангъс.

Думите се усукаха в гръбния кош на Хати, изтласкаха въздуха от него.

– Щях да я убия пред очите ти – изръмжа Кангъс. – Да ти отнема гъщерята, както ти ми отне моята.

– Нищо погобно не съм направила – каза Хати.

– Луси беше в училището! – изплака Кангъс, а тялото ѝ се олюля, притискано под тежестта на гумите, които тя изричаше. – Извадиха тялото ѝ току-що, преди по-малко от час! – Гласът ѝ пресекна. – Нея, Бен и Лорънс. Всичките мъртви! – Тя захлипа.

Част от Хати, онази част, която беше малкото момиченце, гледащо към брега и виждащо някогашната си приятелка в такива мъки, законя да отиде при нея, да я обгърне с ръце, да запее утешителна песен, да вplete цвеля в косата ѝ, да я изкъпе в лечебните води на блатото.

– Кангъс, искрено съжалявам за тази трагедия и за болката ти, но не аз съм виновна. Казах ти – казах на всички в грага, – че предвидих това нещастие. Че училището ще изгори. Че ще има геца, които ще изгубят живота си. Но никой не искаше да ме послуша. Виждам само отделни моменти от това, което ще се случи. Не мога да го контролирам. Не мога да го спра.

Така и не можеше да свикне с това – с шока от факта, че нещо, за което беше получила видение, наистина се случваше; разразяваше се трагедия, която тя нямаше как да спре.

– Трябва да спреш да говориш – каза Кангъс и стисна толкова силно пушката, че ръцете ѝ побеляха. – Спири да говориш и вдигни ръце над главата си.

С насочената срещу нея пушка Хати направи каквото ѝ се казваше.

Загърба ѝ се приближиха мъже, завързаха ръцете ѝ с въже.

– Заведете я до гървото – нареди Кангъс.

Какво да правя? – Хати попита гласовете, гърветама, самото бласто. – *Как ще ми помогнете да се измъкна от това?*

И за първи път през живота ѝ, един-единствен път през трийсет и две годишния ѝ живот тук на земята, доколкото си спомняше, гласовете мълчаха.

И Хати се уплаши. Дълбоко, истински се уплаши.

В този момент тя разбра, че всичко беше свършило. Часът ѝ беше дошъл. Но Джейн, с Джейн всичко щеше да е наред. Нямаше да я намерят. Беше сигурна.

Хати отиде, без да се противи, до гървото, най-голямото в гората около бласто. Когато бяха деца, гветте с Кангъс го бяха наричали „Великото гърво баба“ и се бяха чудили на дебелиите му клони, които стърчаха като ръце във всички посоки, някои прави, други – извити.

Дърво на живота.

Дърво на смъртта.

Дърво на собствения ми край – помисли тя, докато гледаше примката. Точно под нея имаше столче. Най-обикновено трикрако кухненско столче. Тя се запита на кого ли беше. Дали щяха да го върнат въпреки по-късно, да го сложат до масата. Дали някой щеше да вечеря, сигнал на него говечера.

Мъжете я избутаха до столчето. Един от тях нахлузи примката на врата ѝ, грапавото въже увисна като

тежка огърлица. Въжето беше прехвърлено през един клон на четири-пет метра височина, а под него трима мъже държаха гругия край. Тя ги позна, това бяха бащите на мъртвите деца: мъжът на Кангъс, Хък Бишкоф, Уолтър Клайн и Джеймс Фултън.

– По-добре ѝ покрийте главата – предложи Питър Бойско от гъркорезницата. – Завържете ѝ очите.

Питър я беше посещавал за билки и лечебни талисмани, когато жена му и децата му бяха много болни от грип преди няколко години. Бяха се възстановили добре, а Питър беше донесъл за благодарност на Хати гва от пайовите с пилешко месо на жена си.

– Не – възрази Кангъс. – Искам да виждам лицето ѝ, докато умира. Искам да я гледам и да знам, че има справедливост за Луси, Бен и Лорънс. Справедливост за всички, на които някога е сторила зло.

– Не съм сторила зло на никого – каза им Хати. – И ако всички вие ме бяхте послушали, онези деца можеше още да са живи.

Ако не беше дъщеря ми, щяха все още да са живи – помисли тя.

Само ако беше могла да види тази част. Само ако беше знаела какво предстои, може би щеше да успее да го спре. Но ако изобщо беше научила нещо, то беше, че човек не може да промени бъдещето. Може да го зърнеш, но не е по силите ти да го промениш.

– Накарайте я да млъкне! – изръмжа Барбара Клайн. Тя беше майката на Лорънс. Той беше боледувал тежко от варицела миналата година и майка му го беше довела при Хати, която ги беше изпратила вкъщи с лечебен мехлем и билков чай за пиене. Лорънс се беше възстановил без нито един белег от шарката. – Вещицата лъже – изсъска Барбара сега.

– Изпратете я обратно при дявола, където ѝ е мястото! – изрева някакъв мъж в тълпата.

– Вдигнете я – извика груг глас и група мъже я сграбчиха, а после краката ѝ някак се озоваха на столчето. Тя нямаше груг избор, освен да застане изправена. Трима-

та мъже, които гържаха края на въжето, го гръпнаха и го загържаха опънато.

Столчето се разклати пог нея. Ръцете ѝ бяха завързани на гърба, въжето вече се беше стегнало около врата ѝ. Тя погледна към гругата страна на блатото, към къщата си, видя, че тя гореше. Беше я построила сама, когато беше сам-самичка, веднага след като семейната къща изгоря. След като майка ѝ беше убита. Джейн се беше рогила в тази къща, беше отпразнувала гванайсет рождени дни там с торта и свещи.

Тя помисли за Джейн там, където се беше издигала старата семейна къща, свита тихо в зимника като забравен буркан със зелен фасул. Там щеше да е в безопасност. Никой не знаеше за зимника. Никой не знаеше, че там, сред развалините и пепелта от стария семеен дом, беше останало нещо.

Когато хората не разбират нещо, го унищожават.

– Чакайте – извика някой. Беше Робърт Крейсън от смесения магазин. Той се приближи, вдигна очи към нея. За част от секундата тя се запита дали той ще спре тази лудост, ще ги накара да се осъзнаят. – Преди справедливостта да възтържествува, имаш ли някакви последни гуми? Искаш ли да помолеш за прошка тези хора? Бог?

Хати не каза нищо, само погледна към блатото, красивото ѝ блато. Наг повърхността му се стрелкаха водни кончета, а крилето и телцата им проблясваха на слънцето.

– Може би би искала да ни кажеш къде са парите? – продължи Крейсън. – Финансово обезщетение за престъпленията ти? Вихме могли да ги дадем на семействата на децата, които уби. Няма да ги върнат, но може да им помогнат за известно време.

– Никого не съм убила – повтори тя.

– Къде ги скри, вещице? – извика някой. – Какво стана с всички пари на баща ти?

– Най-богатото семейство в града – изрече злобно груг мъж. – А ето докъде ги доведоха парите им.

– Моля те – обади се Крейсън, вече с умоляващ глас. – Използвай богатството на семейството си за добри цели. Не го оставяй да умре с теб. Нека последното ти действие бъде благотворително. Кажу ми къде скри парите.

Тя погледна наголу и му се усмихна, усмихна се на всички, които се бяха събрали под нея със светнали от надежда лица. Усмихна се с усмивката на човек, който има тайна, която знае, че никога няма да изгае.

Въжето се затегна около врата ѝ, когато мъжете заг нея започнаха да гърпат. Горещият, около който беше праметнато, изскърца. Изцвърча катерица. Прелетя зигарка.

– Можете да ме убиеете, но не можете да се отървете от мен – каза им тя. – Винаги ще бъда тук. Не вижда ли аз – аз и това място сме едно.

Хати си пое дъх и зачака.

Беше се катерила на това гърво като дете. Беше се катерила на него с Кандъс. Бяха пускали куклите си с глави от цветя долу и ги бяха гледали как пагат с пърхане и тупват меко на земята.

Бяха го наричали играта на ангелите.

Животът е кръг – помисли Хати и наклони главата си назад, за да погледне нагоре към клоните, където почти можеше да види как момиченцето, което някога беше, се катереше нагоре, все по-високо и по-високо, докато се изгубваше от поглед.

Някой бутна столчето под нея.

Тялото ѝ се изви, краката ѝ заритаха, започнаха трескаво да търсят нещо, на което да стъпят, за да облекчат напрежението във врата ѝ.

Тя не можеше да говори, не можеше да изпищи, не можеше да гиша.

Можеше само да се люлее и да се гърчи, и само за секунда, преди да изгуби съзнание, беше сигурна, че вижда как една от старите ѝ кукли с глави от цветя пада, а лицето ѝ от маргаритка сияе ярко като лятното слънце.

Авторката на бестселърите на *Ню Йорк Таймс* „Удавниците“ и „Зимните хора“ се завръща в горите на Върмонт, за да разкаже смразяваща призрочна история за обитавана от духове къща, която все още не е построена...

Хелън и Нейт решават да започнат начисто – обръщат гръб на шумния град и се захващат сами да създават къщата на мечтите си наскре зелените гори в малкото спокойно градче Хартсбъро. Но парцелът земя, който са купили, буги страх у местните жители заради ужасяваща легенда.

Преги почти цял век на същото това място е живяла Хати Брекърридж – жена, която е била обесена заради подозрения в практикуване на вещиерство. Никои никога повече не видял гъщера ù Джейн, а слуховете, че в тресавището броди разяреният гух на убитата жена, се носят и до ген днешен.

Хелън, бивша учителка по история, е погълната от местната легенда и започва да издирва и възражда в къщата им специални предмети, свързани с историята на Хати и останалите три поколения жени Брекърридж, които също са намерили смъртта си по съмнителен начин.

Но с напрегването на строежа къщата се превръща в място със злокобна сила – нов дом, сега обитаван от духове, който подмамва собствениците си и техните съседи към невъобразима опасност.

Цена 25 лв. | 12.80 €

www.benitorial.com

beni
TORIAL